

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันพุธที่ ๑๘ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

วันนี้เป็นการบำเพ็ญกุศลกรณีพิเศษ

เนื่องจากหลวงปู่ริ้ว รุจิลาโก นามสกุลเดิมของท่าน นามสกุล บัวผุด
ท่านได้ละสังขารวาระชันด้วยอายุขัยในวัย ๙๖ ปี อยู่ที่อำเภอยางสีสุราช จังหวัดน่าน
พื้นเพพื้นฐานของท่านเป็นคนจังหวัดระยอง ท่านบวชมาแล้ว ๓๓ ปี ๓๓ พรรษา
ท่านเป็นประชากรของคนจังหวัดระยอง ท่านได้ออกบวชตามพระลูกชายของท่านคือ
ท่านพระอาจารย์บุญมี เป็นพระลูกชายของท่าน ขณะนี้เวลานี้ ท่านพระอาจารย์บุญมี
ท่านก็แก่เฒ่าชราแล้ว คนทั่วไปเค้าเรียกท่านว่า หลวงพ่อบุญมี อีกหลายปีข้างหน้า
เค้าคงเรียกหลวงปู่บุญมี ท่านไปอยู่ปฏิบัติที่ไหนประชาชนเค้าก็ให้ความเคารพนับถือ
เลื่อมใส ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์

หลวงพ่อบุญมีท่านเป็นพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรงต่อพระธรรม
คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเอาพระธรรมเอาพระวินัยนำชีวิต
ในการประพฤติการปฏิบัติ เห็นภัยในวัฏสงสาร ออกบวชด้วยศรัทธาด้วยปัญญา
เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร ไม่ได้ออกบวชเพื่อเอาพระพุทธรูปศาสนาหาอยู่หาฉัน

หาเลี้ยงชีพ ออกบวชเพื่อบำเพ็ญบารมีความดี เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร
ได้แก่ ความเกิดแก่เจ็บตายพลัดพราก มันเป็นสังสารวัฏของการเวียนว่ายตายเกิด

เมื่อท่านบวชมาครบ ๕ พรรษาแล้ว ท่านก็จาริกธุดงค์กรรมฐานไป ณ สถานที่
ต่าง ๆ ที่มีความสงบวิเวกตามป่าเขาลำเนาไพร เพื่อเดินตามรอยประวัติของ
หลวงปู่มั่น ฤทธิทัตโต พระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายพระกรรมฐาน

ปี ๒๕๓๘ ท่านได้พักอยู่ที่หมู่บ้านของชาวแม้ว ชาวแม้วเคঁาสร้างหมู่บ้านปลูกผัก
ปลูกผลไม้ยู่ที่นั่น ที่ห่างจากจุดสูงสุดของดอยอินทนนท์ มองดูด้วยสายตาแล้ว
ไม่น่าเกินสิบกิโล กะคะเนด้วยสายตา ห่างจากหมู่บ้านประมาณห้าร้อยเมตร
ชาวบ้านที่เคঁาเป็นแม้ว เคঁาปลูกที่พักสงฆ์ เพื่อให้พระสงฆ์ธุดงค์จาริกมาได้ประพฤติ
ปฏิบัติธรรม เวลาเช้าเคঁาจะได้ทำบุญตักบาตร

ปีนั้นหลวงพ่อกัณหาได้จาริกธุดงค์กรรมฐานไปทางภาคเหนือ หลวงพ่อกัณหา
ได้พบกับหลวงพ่อบุญมีที่นั่น หลวงพ่อบุญมีก็ได้พบหลวงพ่อกัณหาในที่นั่น
หลังจากนั้นหลวงพ่อบุญมีก็เดินธุดงค์ตามหลวงพ่อกัณหาไป ขณะนี้เวลานี้เวลาผ่านไป
ร่วม ๆ ๓๐ ปี หลวงพ่อบุญมีท่านชื่อท่านดีมาก ท่านเป็นผู้มีบุญ ท่านเป็นพระดี
เป็นพระที่มีปัญญา มีทั้งความดีประกอบด้วยปัญญา ปฏิปทาท่านน่าเคารพเลื่อมใส
เสมอต้นเสมอปลายตลอดกาลตลอดเวลา มีแต่พระธรรมมีแต่พระวินัยมีแต่ความสงบ
มีแต่ปัญญา มีแต่ปัญญามีแต่ความสงบ

ท่านไปอยู่ที่ไหนประชาชนก็เคารพนับถือ พระผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบ
พระผู้ที่มีมรรคผลพระนิพพานก็ให้เคารพนับถือนับถือหลวงพ่อบุญมี

ท่านเป็นพระสุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติสมควร เป็นพระผู้กตัญญูกตเวทีต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระผู้มีความกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ กตัญญูต่อพ่อต่อแม่บรรพบุรุษ ท่านได้จาริกธุดงค์กรรมฐานไปทางจังหวัดน่านไปพักอยู่ที่อำเภอเวียงสา จังหวัดน่าน ไปอยู่กับประชาชนคนอำเภอเวียงสาณะ

เมื่อหลวงพ่อกของท่านแก่เฒ่าชรา ท่านก็เอาหลวงพ่อกของท่านไปดูแลอุปถัมภ์อุปฐากอยู่ เมื่อหมดอายุขัยในวัย ๙๖ ปี ในตอนบ่ายของวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๘ ท่านก็แจ้งมาว่าพระหลวงปู่พระพ่อกได้ละสังขารวายนมแล้ว

หลวงพ่อกัณหาเลยบอกว่า ให้นำสรีระร่างกายมาบำเพ็ญกุศลที่วัดป่าทรัพย์ทวีฯ แห่งนี้ ท่านก็โอเค เพราะท่านเป็นพระผู้กตัญญูกตเวที ครูบาอาจารย์ว่าอย่างไรก็เอาอย่างนั้น

หลวงพ่อกัณหาได้บอกกับหลวงพ่อบุญมีว่า ให้ทำเหมือนท่านพระอาจารย์ประจวบนะ ท่านพระอาจารย์ประจวบ ท่านมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ เป็นคนอำเภอสรนครบุรี จังหวัดชัยนาท ขณะนี้เวลานี้อยู่อำเภอแม่แตงจังหวัดเชียงใหม่ อยู่ที่สถานที่ของโยมป่าตาถวายนะ เป็นสถานที่สงบร่มรื่น อยู่กลางป่าในหุบเขา ป่าตาได้ถวายเป็นมรดกกรรมไว้ในพระพุทธศาสนา

โยมพ่อโยมแม่ของท่านพระอาจารย์ประจวบ ที่ท่านอยู่อำเภอแม่แตงจังหวัดเชียงใหม่ ท่านก็นำพ่อนำแม่มาบำเพ็ญกุศลเป็นกรณีพิเศษที่วัดป่าทรัพย์ทวีฯ แห่งนี้

พระอาจารย์ประจวบท่านเป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ บวชตั้งแต่เป็นสามเณรน้อย ๆ เป็นสามเณรกรรมฐาน เป็นพระกรรมฐาน ตั้งใจตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ เลย ขณะนี้เวลานี้ก็เป็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์ของพุทธบริษัททั้งในเมืองไทยและต่างประเทศทุกคนให้ความเคารพนับถือเลื่อมใสท่าน เพราะท่านเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ มีพระนิพพานเป็นเป้าหมายของชีวิต ท่านก็เอาพ่อแม่มาบำเพ็ญกุศลประชุมเพลิง ณ วัดป่าทรัพย์ทวีฯ แห่งนี้แหละ เพื่อหลวงพ่อกันหาจะไม่ได้เดินทางไกล

หลวงพ่อบุญมีถึงได้บอกผู้ที่มีศรัทธามีกำลังทรัพย์มีปัญญา บอกว่าจะได้นำสรีระของหลวงพ่อก็คือหลวงปู่ริว รุจิลาโก ไปบำเพ็ญกุศลที่วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม อำเภอน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา มีบำเพ็ญบุญกุศลสวดพระอภิธรรม ๓ คีน คือเริ่มต้นตั้งแต่คีนวันอาทิตย์ถึงคีนวันอังคาร วันนี้คือวันพุธวันที่ ๑๘ จะประชุมเพลิงเวลา ๑๐ นาฬิกา ๓๐ นาที เพื่อให้ครูบาอาจารย์ที่เดินทางมาร่วมในงานมาจากทางไกล ๆ จะไม่ได้กลับถึงวัดไม่ตึกเกินไป

การบำเพ็ญบุญกุศลให้กับผู้วายชนม์เนื่องการวายชนม์ของหลวงปู่ริว รุจิลาโก ให้เราเข้าใจในการบำเพ็ญบุญบำเพ็ญกุศล ก็เอาหลักการอุดมการณ์อุดมธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยกเลิกโลกธรรมคือเอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก

การประพฤติการปฏิบัติธรรมของเรา ให้พวกเราพากันรู้พากันเข้าใจ เราพากันมายกเลิกโลกธรรม เพื่อจะได้เอาธรรมนำชีวิต ให้เป็นเรื่องความสงบให้เป็นเรื่องปัญญา มันเป็นเรื่องปัญญาเป็นเรื่องความสงบ เป็นสติปัญญาที่มีความสงบเป็นพื้นฐาน เป็นสัมปชัญญะเป็นพื้นฐาน คือมีปัญญาเป็นพื้นฐาน

สติคือความสงบ สติต้องเป็นพื้นฐาน ความสงบต้องเป็นพื้นฐาน สัมปชัญญะ
ตัวปัญญาควบคู่กันไป ความสงบกับปัญญาควบคู่กันไป

การเจริญสติปัฏฐาน เป็นสิ่งที่สำคัญ

มันเป็นความสงบกับปัญญาที่ต้องปฏิบัติติดต่อกันไป เป็นศีลเป็นสมาธิ
เป็นปัญญาด้วยความตั้งใจด้วยเจตนา การปฏิบัติธรรมนี้ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง
เป็นบริสุทธิคุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพร เป็นบริสุทธิคุณ ความบริสุทธิคุณนี้
เป็นพื้นฐาน เป็นกรรมเป็นกรรมฐาน

การปฏิบัติธรรมคือการมาเจริญสติปัฏฐานทั้ง ๔ ได้แก่ กาย เวทนา จิต ธรรม
ต้องเป็นความสงบและปัญญา ใจของเราถึงจะไม่ไปตามผัสสะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม

พระพุทธเจ้าท่านเมตตาบอกเราทั้งหลาย ไม่ให้ประมาทไม่ให้เพเลิดเพลิน
เพื่อการประพฤติกการปฏิบัติของเรามันจะได้ติดต่อกันไม่ขาดสาย
การประพฤติกการปฏิบัติของเรามันจะไม่ขาดไม่ต่างไม่พร้อยด้วยความตั้งใจด้วยเจตนา

อานาปานสติคือลมเข้าและลมออกของร่างกาย

เราทั้งหลายต้องมีสติในกายด้วยการเจริญอานาปานสติ การเจริญอานาปานสติ
เป็นสิ่งที่คอนโทรลได้เป็นอย่างดี

การเจริญอานาปานสตินี้ไม่ใช่เฉพาะอิริยาบถนั่งนะ การเจริญอานาปานสติ
เราต้องเอามาใช้ทุก ๆ อิริยาบถ ทั้งยืนเดินนั่งนอน เราต้องเอามาใช้ทุกอิริยาบถ
เพื่อเราจะมาใช้มากอนโทรล เหมือนกุญแจที่เราใช้สตาร์ทรถยนต์หรือเครื่องยนต์

เรื่องอานาปานสติก็เช่นเดียวกัน การหายใจเข้าลึก ๆ มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม หายใจให้อิ่ม หายใจให้มีความสุข เราก็กลั่นลมหายใจไว้ เพื่อให้ร่างกายได้รับออกซิเจน เพื่อลมหายใจจะอัดเข้าไปอยู่ในปอด กลั่นใจไว้ ใจจะขาดก็ปล่อยลมออกมา เป่าลมออกมา ทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้ง ผู้ที่ฟุ้งซ่านทั้งหลายมันจะสงบได้นะ

ผู้มีปัญญาทั้งหลายมันฟุ้งซ่าน นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายมันฟุ้งซ่าน เราใช้หลักการ อย่างนี้ได้ นะ ที่เค้าใช้ออกซิเจนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็ก ก็ใช้หลักการ เดียวกันนี้แหละ เพราะใจมันไปตามผัสสะไปตามอารมณ์ ไปตามธาตุ ตามชั้นร้ ตามอายตนะ ออกซิเจนมันไม่สมบูรณ์ จิตมันส่งออกภายนอก

หลงปุณฺณ อตุโล ท่านเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นที่เป็นพระอริยเจ้ารูปหนึ่งของ เมืองไทย ท่านตรัสว่า จิตส่งออกนั้นมันขาดคุณนะ มันไม่สมดุล มันเสียออกซิเจน

การมีสติมีสัมปชัญญะ เราอาศัยหลักการเจริญสติปัฏฐาน มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม หายใจเข้าให้มีความสุข กลั่นลมหายใจไว้สักหน่อย เพื่อออกซิเจนจะเข้าสู่สมอง เข้าสู่ปอด กลั่นใจไว้สักหน่อย แล้วหายใจออก ผายลมออก เป่าลมออก เพื่อจะได้ เอาของเสียออกไป เราต้องใช้ทุก ๆ อิริยาบถนะ ไม่ใช่เฉพาะอิริยาบถนั่ง

บางที่เราไม่เข้าใจ เราจะไปทำเฉพาะอิริยาบถนั่ง

พระบางรูปติดนิสัยการเจริญอานาปานสติเฉพาะอิริยาบถนั่ง

เราต้องเข้าใจ การปฏิบัติธรรมมันเป็นอริยมรรค คือมรรคมีองค์แปด เหมือนต้นไม้ ต้นหนึ่งที่ได้อาหารของต้นไม้ ต้นไม้ต้นนั้นมันไม่ใช่ได้อาหารเฉพาะรากอย่างเดียว มันต้องได้ทั้งรากทั้งใบทางกิ่งทางยอดตลอดปริณพทล แสงแดดอากาศออกซิเจน

ถึงจะมีวิตามินเกลือแร่แร่ธาตุ ต้นไม้ต้นหนึ่งถึงจะเจริญเติบโตสง่างาม ให้เราเข้าใจ
การเจริญอานาปานสตินี้ สติในกาย เวทนา จิต ธรรม มันต้องมีอยู่กับเราอยู่ทุกหน
ทุกแห่งที่เราสัมผัสปรากฏ เราทั้งหลายน่าจะรู้มากเรียนมากฟังช้านมาก

พระกรรมฐานนะที่หลวงปู่มั่นสอนให้เจริญอานาปานสติ ควบคู่กับพุทโธ
ก็หมายถึงสติปัฏฐานทั้ง ๔ นี้แหละ กาย เวทนา จิต ธรรม ที่เป็นธรรม
เป็นปัจจุบันธรรม

วันหนึ่งคืนหนึ่งให้เรารู้หน้าที่การงานของตัวเอง ให้รู้เรื่องของกรรม
เรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องผลของกรรม งานของเราเป็นงานทำที่สุจริตแห่งความดับทุกข์
เป็นงานหยุดวิภวสงสาร หยุดสังสารวัฏ หยุดความปรุงแต่ง ด้วยความรู้ความเข้าใจ

ที่เราเห็นเค้าเอาออกซิเจนขนาดเล็กละกิโลกรัมใส่ครอบจมูกคนป่วยนี้
คือการเอาออกซิเจนเข้าสู่ร่างกาย เอาออกซิเจนเข้าสู่ปอด เอาออกซิเจนเข้าสู่เส้นเลือด
เข้าสู่สมอง ที่เรามองดูแล้วรู้สึกอึดอัดรำคาญ ความอึดอัดรำคาญคืออาการ
ของตัวตนนะ เรามีตัวมีตนเรถึงอึดอัดรำคาญ

ความเคยชินเราทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ปล่อยปะละเลยตัวเองจนเคยชิน
เลยเห็นความถูกต้องเป็นสิ่งที่รำคาญ เห็นความสงบเป็นสิ่งที่รำคาญ

คนเราก่อนหน้านั้นไม่กลัวความตาย แต่กลัวความเจ็บไข้ไม่สบาย กลัวทุกข์
ทรมาน ความคิดอย่างนี้แหละมันเป็นตัวเป็นตน ความคิดอย่างนี้มันไม่ถูกต้องนะ
ความคิดอย่างนี้มันลิดรอนความสงบ มันทำให้ใจของเราไม่สงบ ทำให้ใจของเรา
ไม่สบายนะ

เราต้องรู้เข้าใจ ทุกอย่างนะมันเป็นธรรมเป็นธรรมชาติของตัวเอง
เราจะไปลิดรอนธรรมชาติมันไม่ได้ เราจะไปก้าวกายธรรมชาติดมันไม่ได้

ปัญญาเราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้สงบไม่ไปวุ่นวาย อานาปานสตินี้จะช่วยเราได้นะ

ให้เราพากันเจริญอานาปานสติทุก ๆ อริยาบถเลย สำหรับนักบวชแล้ว
ควรจะเจริญอานาปานสติทุก ๆ อริยาบถ อริยาบถทั้ง ๔ ยืน เดิน นั่ง นอน
เพื่อคอนโทรลให้เราอยู่กับความสงบ อยู่กับปัญญา อยู่กับศีล อยู่กับสมาธิ
อยู่กับปัญญาด้วยอานาปานสติ เพื่อเราจะได้ตัดดวงจร เราจะได้ตัดดวงจรทางตา หู จมูก
ลิ้น กายใจ ด้วยอานาปานสติ

ถ้ามันฟุ้งซ่านมาก มันมีเรื่องมีราวมาก หรือเป็นคนที่มีความทุกข์มาก สมาธิกับ
ปัญญามันจะไม่เสมอกัน ก็ต้องใช้หลักการด้วยกำหนดลมหายใจ ให้กลั่นลมหายใจมัน
เสียเลย หายใจเข้าช้า ๆ ลึก ๆ หายใจให้อิ่ม ๆ เพื่อเอาออกซิเจนเข้าสู่ร่างกาย
เข้าสู่ปอด เข้าสู่สมอง เข้าสู่สรีระร่างกาย แล้วก็กลั่นลมหายใจ จนกว่าจะทนไม่ไหว
ถึงค่อยหายใจ ทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้งติดต่อกันเรื่อย ๆ เราทุกคนก็จะสงบได้
ด้วยอานาปานสติ

ฝึกอานาปานสตินะ ฝึกมันทุกอริยาบถเลย เพื่อเป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม
ฝึกหายใจเข้าก็ให้มันรู้ว่ามันไม่เที่ยงไม่แท้ หายใจเข้าสู่ร่างกาย เพื่อไปหล่อเลี้ยงสรีระ
ร่างกาย หายใจออกเอาของเสีย เอาสารพิษ เอาของเสียต่าง ๆ ออกไป

ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ต้องรู้การรู้งานของตัวเอง งานของตัวเองคืองานประพัตติงานปฏิบัติธรรม เป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นปัญญาที่ประกอบด้วยความดีเป็นงานปฏิบัติธรรม เจริญสติสัมปชัญญะ

อดีตที่ผ่านมาแล้วก็ตัดวงจรไม่ให้อดีตมาปรุงแต่งเราได้ อนาคตที่ยังมาไม่ถึงก็ตัดวงจรไม่ให้อนาคตมาปรุงแต่ง เน้นที่ปัจจุบันนี้แหละ ปัจจุบันต้องมีสติรู้ตัวทั่วพร้อม ให้มีปิติให้มีความสุขมีเอกัคคตาในการประพัตติการปฏิบัติว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้น ลมเข้าก็ไม่เที่ยง เดี่ยวลมมันเข้า ลมมันพักผ่อนเลี้ยงร่างกาย เดี่ยวมันก็ออกมา เอาของเสียเอาคาร์บอนไดออกไซด์เอาของเสียเอาสิ่งปฏิกูลออกไป

ทุกอย่างนั้นมีแต่ผ่านไปผ่านมา มันเป็นเพียงการสัญจรไปมาของลมเข้าลมออกทุกอย่างไม่ใช่ไม่ใช่ตนเลย ทุกอย่างเป็นธรรมชาติ เกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วก็ดับไป ไม่มีอะไรยั่งยืน ไม่มีอะไรแน่นอน มีแต่เหตุมีแต่ปัจจัย เกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วก็ดับไป

เราทั้งหลายต้องรู้ธรรมรู้สภาวะธรรม เราจะได้รู้เรื่องของอดีตที่ผ่านมา เราจะได้รู้เรื่องอนาคต เพราะอนาคตก็อยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ ชีวิตของเราจะหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงตามความไม่รู้ไม่เข้าใจ

เราไม่รู้ไม่เข้าใจเราก็เลยพากันเวียนว่ายตายเกิดเพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจนะ ไม่รู้กรรม ไม่รู้กฎของกรรม ไม่รู้ผลของกรรม

การปฏิบัติธรรมคือความรู้ความเข้าใจ เมื่อรู้เข้าใจก็ตั้งใจตั้งเจตนา การประพัตติการปฏิบัติธรรมนั้น ถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ถ้ามีต่อหน้าลับหลังนั้นไม่ใช่การปฏิบัติธรรมนะ มันเป็นตัวเป็นตน นั่นคือการเวียนว่ายตายเกิด

เราทั้งหลายน่าจะพากันมาเสียสละ เรามาหยุดมาเสียสละ เสียสละในการเดินทาง
ของวิญญูสงสาร เราทั้งหลายน่าจะพากันมาเสียสละ เสียสละในการเดินทาง
ในวิญญูสงสาร

ถึงโลกนี้จะร่อยจะแซบจะล่ำจะนัวจะหอยจะอะไรก็ช่างหัวมัน

เราต้องมาเสียสละ มีความสุขในการเสียสละ มนุษย์เราได้รับทรัพยากร
ที่ประเสริฐ มนุษย์เราต้องพากันเข้าใจ เพื่อเสียสละ เสียสละความไม่ถูกต้อง ได้แก่
ความไม่รู้ไม่เข้าใจหรือว่าความหลง เสียสละวิญญูสงสารที่เราต้องเที่ยวมานาน
นับหลายล้านชาติหลายล้านปี

ให้เราดูตัวอย่างเอาแบบอย่างขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเป็น
ผู้ทรงเสียสละ ท่านบรรทมพักผ่อนเพื่อสรีระร่างกายเสียสละให้ร่างกายเพื่อธาตุ
เพื่อขันธ เพื่ออายตนะวันละ ๔ ชั่วโมง เสียสละให้กับเทพเทวาหมู่มวลมนุษย์
สรรพสัตว์ทั้งหลาย ๒๐ ชั่วโมง ชีวิตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีแต่เสียสละ
ถ้าเราไม่เสียสละมันก็ไปไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจ

ความเป็นพระนั้นให้เรารู้เข้าใจในความเป็นพระ ความเป็นพระนั้นคือธรรมะ
ธรรมะนั้นคือบริสุทธิ์คุณที่ปราศจากตัวปราศจากตน ธรรมะเป็นบริสุทธิ์คุณ
ธรรมะนั้นเป็นประภัสสร เป็นปัญญาสัมมาทิวติที่รู้เข้าใจในการเวียนว่ายตายเกิด
ไม่เอาความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความพลัดพราก มาเป็นเราเป็นของเรา

นั่นถือว่าธรรมะนั้นเป็นประภัสสร ความเป็นใหญ่ในสิ่งนั้น ๆ เป็นใหญ่ในธรรม
ในสภาวะธรรมนั้น ๆ

เราต้องรู้เข้าใจเราจะไม่ได้ไปลิขิตอนสิทธิของความถูกต้อง เราจะได้ลิขิตอนสิทธิของธรรมชาติ เราจะได้ก้าวภายในความถูกต้อง ที่เราชอบพูดกันว่าลิขิตอนสิทธิ

มนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย ความรู้ความเข้าใจนี้ยกเลิกการลิขิตอนสิทธิ

เราจะยกเลิกการลิขิตอนสิทธิได้เราก็ต้องอาศัยพระธรรมอาศัยพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่

สงบด้วยพระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านวางไว้เป็นหลักการในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเป็นอุดมการณ์อุดมธรรมพระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่มีแปดหมื่นสี่พัน เพื่อเป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรมเพื่อเป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ เพื่อเป็นอุปกรณ์เป็นกรรมกรที่เราจะเอามาใช้เอามาปฏิบัติ เราจะเดินทางก็ต้องมีเสบียงมีอุปกรณ์ เเสบียงคือธรรมคือธรรมบุญ

พูดถึงกรรมให้เรารู้จักนะ ถ้าเราไม่รู้กรรม ไม่รู้กฎแห่งกรรม ไม่รู้ผลของกรรม เราไม่รู้เรื่องการประพฤติการปฏิบัตินะ

เราต้องรู้เรื่องกรรมรู้เรื่องเวรรู้เรื่องภัย กรรมมันเป็นระบบทางความคิด คำพูด การกระทำ กิริยามารยาท อาชีพ มันเป็นเรื่องของกรรมทั้งนั้น ใจของเรามันต้องรู้กรรม รู้กฎแห่งกรรม รู้ผลของกรรม

เค้าจะส่องกระจกเงาเพื่อดูหน้าดูตาของตนเอง ต้องอาศัยความนิ่งนะ อย่างคนวิ่งส่องกระจกเงาเพื่อดูหน้าดูหน้าตัวเองมันจะไม่เห็นชัดเจน ต้องหยุดเสียก่อนที่จะเห็นหน้าเห็นตาชัดเจน คนจะส่องกระจกเงาเห็นเงาตัวเองได้ชัดเจนมันต้องหยุดมันต้องนิ่ง มันต้องหยุดมันต้องนิ่งนะ

เหมือนแพทย์ที่ผ่าตัด แพทย์ต้องมีปัญญามีการเรียนการศึกษาเรื่องสรีระร่างกาย เรื่องเส้นประสาทต่าง ๆ เส้นเลือดต่าง ๆ เค้าน้องมีความรู้ความเข้าใจในสรีระร่างกาย ถึงจะผ่าตัดได้ แต่ความรู้ความเข้าใจนั้นต้องอาศัยความสงบอาศัยความนิ่งนะ ความนิ่งความสงบก็ต้องอาศัยปัญญา ความสงบกับปัญญามันคือไปพร้อม ๆ กัน

อาศัยความพอดี อาศัยการคอนโทรลให้เข้าถึงความพอดีในปัจจุบันนะ ถึงจะผ่าตัดได้ด้วยความปลอดภัย

เช่นแพทย์ผ่าตัดสมอง ผ่าตัดสมองต้องนิ่ง ต้องใจสงบ ต้องอาศัยความว่าง จิตว่าง ต้องอาศัยความสงบความนิ่ง ต้องอาศัยเวลาในการประพฤติปฏิบัติ ให้มันติดต่อกันเนื่อง เพราะการผ่าตัดสมองต้องอาศัยความนิ่ง อาศัยปัญญา ปฏิบัติติดต่อกันเนื่องกันหลายชั่วโมงนะ ผ่าตัดสมองใจร้อนไม่ได้ ความสงบกับปัญญา ต้องไปพร้อมกัน มันเป็นความพอเพียงเพียงพอมันเป็นความพอดี ความสงบกับปัญญามันถึงไปพร้อม ๆ กัน

เราทั้งหลายนะไม่อยากเจริญสติปัฏฐานทั้ง ๔ ไม่อยากเจริญสติสัมปชัญญะ อยากจะทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย นี่คือการไม่ถูกต้องนะ อย่าลืมว่าการทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนั้นมันเสียหายทั้งส่วนตัวและส่วนรวม เราทั้งหลายต้องคอนโทรล ตัวเองด้วยสติด้วยสัมปชัญญะ

การทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยมันไม่ได้คอนโทรลตัวเองนะ มันปล่อยตัวเอง ไปตามสัญชาตญาณ มันเสียหายทั้งส่วนตัวและส่วนรวม

มันเป็นการไม่ได้ประพจน์ไม่ได้ปฏิบัติธรรมนะ มันเป็นการปล่อยปะละเลย ทำให้เราทั้งหลายเสียกาลเสียเวลานะ ปล่อยให้กาลเวลาผ่านไปเปล่า ๆ กาลเวลา มันกลืนกินเรา ทำให้เราแก่เราเฒ่าเราชราไปเปล่า ๆ นี่คือการไม่รู้ไม่เข้าใจ เลยพากันตั้งอยู่ในความเพลิดเพลน ในความหลง ความประมาท ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสโอวาทครั้งสุดท้ายก่อนที่จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน

“วยธมา สงฺขารอปปมาเทน สมปาเทถ” “สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมสลาย ไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจง (ยังประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น) ให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด”

เราทั้งหลายให้เราเห็นคุณค่าในทรัพยากรที่ประเสริฐ ที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์

เราทั้งหลายต้องหยุดตัวเองพัฒนาตัวเองให้เข้าถึงความว่างด้วยศีล ให้เข้าถึงความว่างด้วยสมาธิ ให้เข้าถึงความว่างด้วยปัญญาที่เป็นบริสุทธิ์คุณ

เราคิดดูดี ๆ นะ ทกอย่างนั้นจึงเป็นสิ่งที่สัจจรไปมาเท่านั้นนะ สิ่งเดิมแท้คือ ความว่างนะ สิ่งที่สัจจรไปมานั้นเป็นของชั่วคราวชั่วคราวนะ

เราคิดดูดี ๆ สิเรามีตารูปมันถึงมี เรามีหูถึงมีเสียง เรามีจมูกถึงมีกลิ่น เรามีลิ้น ถึงมีรส มีกายถึงมีสัมผัส มีใจถึงมีเรื่องจิตเรื่องใจ เราต้องรู้ว่าเพราะเหตุปัจจัยมันมี ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะไปของมันเรื่อย เราทั้งหลายจะหมุนไปผัสสะ หมุนไปตาม สิ่งแวดล้อม นั่นแหละคือวัฏฏสงสาร นั่นแหละคือการเวียนว่ายตายเกิด

เราทุกคนกว่าจะรู้เข้าใจมันก็ไปเสียแล้ว มันเจ็บไปเสียแล้ว มันตายไปเสียแล้ว

อริยสัจสี่... ทำไมพระพุทธเจ้าท่านเรื่องทุกข์ก่อนนะ ท่านไม่ได้พูดถึงเรื่องเหตุเกิดทุกข์นะ ท่านพูดถึงทุกข์ก่อน ท่านพูดเรื่องทุกข์ พูดเรื่องเห็นในวิภูฏสงสาร เห็นภัยในการเวียนว่ายตายเกิด จะได้ว่าทุกข์มันเกิดจากอะไร เกิดจากเราไม่รู้ ไม่เข้าใจ เกิดจากเราพากันเพลิดเพลिनพากันประมาท มีความเป็นอยู่ด้วยความเพลิดเพลินด้วยความประมาท เกิดจากเราปล่อยปะละเลย ไม่เห็นความสำคัญในการประพฤตินในการปฏิบัติที่ต้องโฟกัสตัวเอง ไม่ตั้งอยู่ในความเพลิดเพลिन ความประมาท

พระพุทธเจ้านะถึงตรัสว่า ความประมาทความเพลิดเพลिन การไม่เห็นภัยในวิภูฏสงสารนี้เป็นความเสียหายมาก เป็นสิ่งที่สำคัญมากนะ ความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปนี้เป็นสิ่งสำคัญ เป็นเรื่องสำคัญ

อย่างมนุษย์รวยหรือว่าเทวดารวยพระพรหมรวยนี้มันไม่เห็นอริยสัจสี่นะ

นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายคนรวยทั้งหลายไม่เห็นอริยสัจสี่ ไม่รู้จักทุกข์ ไม่รู้เหตุเกิดทุกข์ ไม่รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมีแต่ความสะดวกรสบาย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จะมาตรัสรู้ท่านถึงมาประสูติตรัสรู้ในภพภูมิของมนุษย์ เพราะภพภูมิของมนุษย์นี่อยู่ได้ระหว่างศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี

เรามีความแก่ความเจ็บความตายความพลัดพรากอายุขัยก็อยู่ในระหว่างศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี พอที่จะปฏิบัติติดต่อกันได้อายุสั้นอายุน้อยเกินไปก็ยังไม่ถึงหลักไม่ได้ ถ้าอายุมากเกินไปก็คิดว่าชีวิตนี้เป็นอมตะ

พวกมนุษย์รวย เทวดารวย พรหมรายนะถ้าไม่สดับรับฟัง หรือว่าได้เรียนได้ศึกษา เรื่องวิทยาศาสตร์แล้วไม่ได้ศึกษาเรื่องจิตเรื่องใจไปพร้อม ๆ กัน มันจะไม่รู้เรื่อง อริยสัจสี่มันจะพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์มีการเรียนการศึกษาเพื่อตัวเพื่อตน มีการทำงานเพื่อตัวเพื่อตน รับราชการเป็นนักการเมืองเพื่อตัวเพื่อตน เป็นพระศาสนา เป็นนักบวชก็เพื่อตัวเพื่อตน ทำอะไรก็เพื่อตัวเพื่อตน

เราทั้งหลายต้องรู้นะ ถึงต้องมาเจริญสติปัญญาทั้ง ๔ ธรรมะคือความสงบ ธรรมะเป็นปัญญาความสงบ ธรรมะนั้นคือรู้ อริยสัจสี่คือรู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์

เราทั้งหลายต้องเป็นตัวของเราเอง ตัวของเราเองนั่นคือธรรมคือสภาวะธรรมนะ ตัวของเราเองไม่ใช่นิติบุคคลตัวตนนะ ตัวของเราคือธรรมะคือธรรมชาติ คือความเป็นประภัสสรนะ ตัวตนคือความสงบตัวตนคือปัญญา ตัวตนนั้นนั่นะคือรู้เรื่องธรรม รู้เรื่องสภาวะธรรม ความสงบระงับสังขารทั้งหลายนั้นจึงจะเข้าถึงความสงบ เข้าถึงธรรม เข้าถึงความเป็นประภัสสรนะ พระนิพพานนั่นะถึงเป็นสิ่งที่ว่าง เป็นสิ่งที่ว่างจากสิ่งที่มีอยู่เป็นความรู้ความเข้าใจ รู้เข้าใจว่าสิ่งที่จรไปจรมามันเป็นอาคันตุกะที่สัญจรไปสัญจรมา

ถามว่าการประพฤติการปฏิบัตินี้จะปฏิบัติถึงไหนถึงจะได้หยุด

การปฏิบัติธรรมให้เข้าใจนะ การปฏิบัติธรรมไม่ใช่หยุดไม่ใช่ไปนะ มันเป็นความรู้ คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ มันเป็นความพอเพียงเพียงพอ มันเป็นการหยุด ความปรุ้งแตง การปฏิบัติธรรมมันถึงไม่ใช่หยุดและไป มันเป็นความรู้คู่กับการ

ประพัตติการปฏิบัติ มันเป็นความสงบเป็นปัญญา เป็นบริสุทธิ์คุณ ไม่มีคำว่าหยุด ไม่มีคำว่าไป

การประพัตติการปฏิบัติของเราให้เราเข้าใจนะ เราคิดคิดดี ๆ ที่เอารธรรมนำชีวิต จนหมดอายุขัย จนหมดลมหายใจ พุดดี ๆ กิริยามารยาทดี ๆ จนหมดลมปราณ นั้นแหละ อาชีพก็เป็นอาชีพที่ดี ยกเลิกสิ่งที่ไม่ดีจนหมดลมปราณนั้นแหละ ใจคิดแต่เรื่องดี ๆ ประกอบด้วยปัญญาจนหมดลมปราณนั้นแหละจนหมดอายุขัย นั้นแหละ

ให้เข้าใจในเรื่องการประพัตติการปฏิบัติ ถ้าเรายังคิดว่าหยุดหรือไม่หยุดนี้ มันเป็นตัวเป็นตนนะ มันยังเป็นการปรุงแต่ง ให้เรารู้ให้เราเข้าใจนะ

พระนิพพานนี้ไม่มีสภาพของความปรุงแต่ง ไม่มีได้ไม่มีเสีย ไม่มีหยุดไม่มีไป ให้เรารู้ให้เข้าใจ

เราอยู่ที่ไหนมีธาตุทั้ง ๔ มีขันธทั้ง ๕ มีอายตนะ ๑๒ นั้นแหละคือการปฏิบัติธรรม นั้นแหละคือความสงบ นั้นแหละคือปัญญา นั้นแหละคือพระนิพพาน เป็นธรรมชาติ ที่บริสุทธิ์ เป็นความสงบเป็นปัญญา

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะไปหาความสงบจากสิ่งที่ไม่มีนะ ความสงบจากสิ่งไม่มี มันจะมีประโยชน์อะไร อย่างคนตายนี้มันก็ตายแล้วไม่มีประโยชน์อะไร อย่างคนตาบอดก็ไม่มีประโยชน์อะไร อย่างคนหูหนวกนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร อย่างคนเป็นอัมพฤกษ์อัมพาตก็ไม่มีประโยชน์อะไร เราต้องเข้าใจเรื่องพระนิพพาน

พระนิพพานมันเป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ รู้เข้าใจว่าสิ่งที่สัญญาไปมาทางตาหูจมูก ลิ้นกายใจนั้นเป็นเพียงเหตุเพียงปัจจัยที่สัญญาไปมาเพียงชั่วคราวชั่วคราเท่านั้น

เราจะอยู่ที่ไหนเราก็ต้องพากันเจริญสติปัฏฐานทั้ง ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม เราจะได้รู้จักหลักการในการประพฤติกการปฏิบัติ มาเสียสละความไม่ถูกต้อง ให้มันถูกต้อง เสียสละวิถุฏสงสารที่เราท่องเที่ยวมานาน อะไรมันจะอรรอย อะไรมันจะหรรอยจะแซบจะล่ำจะนัว ก็ช่างหัวมัน ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ท่านตรัสกับพสกนิกรชาวไทยและชาวต่างประเทศ ว่าอะไรก็ช่างหัวเผือกช่างหัวมัน ให้เข้าถึงความเพียพพอเพียง เราอยากให้มาก มันก็ไม่มาก เราอยากให้น้อยมันก็ไม่น้อย เราจะไปขุนวายมันทำไม เราจะไปปรุงแต่ง มันทำไม ไม่มีประโยชน์อะไร มันมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี เหมือนทะเลไม่อ้อมด้วยน้ำเหมือนไฟไม่อ้อมด้วยเชื้อ มันหาเรื่อง หาราวให้กับตัวเอง หาเรื่องหาราวให้กับคนอื่น ศัพท์ว่าตัณหานี้ลึกซึ้งกินใจมาก เราต้องรู้เข้าใจ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดชท่านตรัส อย่างนั้นนะ

เรารู้ข้อสอบ เราตอบด้วยการประพฤติกการปฏิบัติ เรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติกการปฏิบัติ เพราะเราไม่ต้องไปมีความทุกข์ ธรรมะเป็นที่ทำที่สุด แห่งความดับทุกข์

การประพฤติกการปฏิบัติถึงเป็นปิติเป็นสุขเป็นเอกัคคตา ก้าวไปด้วยปิติสุข เอกัคคตา เมื่อมันผ่านไปแล้ว มันเกษียณแล้วเราก็ปล่อยก็วาง เพราะสิ่งที่

มันผ่านไปแล้วมันเอากลับคืนมาไม่ได้ สิ่งที่ยังมาไม่ถึงก็มันอาจจะไปตามเราคิด หรืออาจจะไม่ไปตามเราคิด ไม่ต้องไปวิตกกังวล ปัจจุบันนี้แหละเราต้องเข้าสู่ความว่าง จากความรู้ความเข้าใจ ชีวิตของเรามันจะเป็นพระนิพพานด้วยศีลด้วยสมาธิ ด้วยปัญญาที่รู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริงของอริยสัจสี่ มันจะเป็นสติปัญญาน มันจะเป็นกาย เวทนา จิต ธรรม

เรามามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการเจริญอริยมรรคที่เป็นศีลเป็นสมาธิ เป็นปัญญาในปัจจุบัน ถ้าเราไม่มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เราก็จะเป็น โรคซึมเศร้านะ เราต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราไปอยู่ไหนทำอะไรก็มีหลักการอย่างนี้ อย่าไปชี้เกียจชีคร้าน เพราะความ ชี้เกียจชีคร้านนั้นคือวัฏฏสงสาร ความชี้เกียจชีคร้านนั้นคือตัวคือตน ทำอะไรตามใจ ตามอัธยาศัยนั้นคือการปล่อยปะละเลยหน้าที่ การทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย มันคือบุคคลที่ตั้งอยู่ในความเพลิดเพลिनความประมาทความหลง มันไม่ใช่ การปล่อยวาง มันเป็นการปล่อยปะละเลย

เราอยู่ที่ไหน เมื่อเรารู้เข้าใจทุกคนก็พากันเป็นพระได้ด้วยความรู้คู่กับ การประพฤติการปฏิบัติจนถึงหมดอายุขัย นี่เป็นความดีเป็นบารมี ๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศนะ

พระนั้นคือผู้รู้เข้าใจ มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติทุกคนก็เป็นพระ ได้กันทั้งนั้น ไม่มีใครไม่เป็นพระ ผู้ที่ไม่เป็นพระคือผู้ที่เอาความหลงนำชีวิต ไม่เอาธรรมนำชีวิต คนนั้นแหละเป็นพระไม่ได้

ผู้ที่เป็นพระไม่ได้มีแต่คนบ้า เพราะคนบ้าน่ะ จะเป็นคนบ้ามาจากบุญกรรมเก่า หรือคนบ้าที่เอาตัวตนนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตนี้มันก็จะเป็นคนบ้า สมองมันก็จะเสีย เพราะตัวตนนั้นมันคือคนบ้า ความบ้าหรือตัวตน ความบ้าคือสมองเสีย ข้าราชการ นักการเมืองเค้าไม่เอาเรื่องกับคนบ้าคนสมองเสีย ทางฝ่ายพระศาสนาเค้าก็ไม่เอาเรื่อง กับคนบ้าคนสมองเสียนะ

เราเอาตัวเป็นที่ตั้งให้รู้นะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือคนที่มีเชื้อบ้านะ

การบำเพ็ญบารมีไม่ใช่เราจะมาเอา เราจะมามี เราจะมาเป็นนะ เรามาเสียสละนะ มามีความสุขในการเสียสละ ถ้าเราเข้าใจ เรามามีความสุขในการเสียสละ

ผู้ที่รู้เรื่องอริยสัจสี่ รู้เรื่องกรรมรู้เรื่องกฎแห่งกรรมรู้เรื่องผลของกรรม ให้เข้าใจนะ คือผู้ที่เสียสละไม่เอาอะไรนะ ถ้าเราไม่เข้าใจเราก็จะมาเอา

เราเข้าใจนะ เราอยู่ดี ๆ เราก็มีทุกข์มากพออยู่แล้ว มีความแก่ความเจ็บความตาย ความพลัดพรากพอแล้ว เราจะมาเอาอะไรอีก เรียนหนังสือก็เพื่อจะเอา ทำงานก็เพื่อจะเอา กายวาจาภิรียมารยาทก็เพื่อจะเอา เราไม่เอาอย่างไม่พอ เราต้องมีความสุข ในการเสียสละอีกต่างหาก ให้เราเข้าใจอย่างนี้นะ

การให้ทานก็คือการเสียสละ การให้ทานไม่ใช่เราจะมาเอาสวรรค์ เอาความร่ำ ความรวย เราจะมาเอาอะไรนะ เรามาเสียสละ ไม่หวังอะไรตอบแทน ไม่หวังให้เค้า ชมเชยนะ ไม่หวังเค้าตอบแทนนะ มันไปหวังให้คนอื่นโอเค ให้คนอื่นเค้าอนุโมทนา เค้าจะไม่โอเคไม่อนุโมทนาก็ช่างหัวเค้า เราต้องเสียสละ เสียสละตัวเสียสละตน เสียสละในวัฏฏสงสาร เสียสละในการเวียนว่ายตายเกิด

เราคิดดูดี ๆ นะ การให้ทานการบริจาคทาน การให้ทานการเสียสละยังได้
 ใบนุโมทนา เพื่อไปยกเว้นภาษีนะ นี่ก็คือการให้ทานเพื่อยังหวังอะไรตอบแทน
 หวังได้ยกเลิกภาษีนะ ยังเป็นการอาบน้ำที่ไม่สะอาดบริสุทธิ์นะ มันเป็นอาบน้ำ
 ด้วยน้ำหอม มันเป็นการอาบน้ำด้วยโคลนตม มันเป็นเรื่องที่ปฏิกูลนะ ไม่ใช่บริสุทธิ์คุณ
 ไม่สะอาดนะ ไม่ใช่ความสงบไม่ใช่ปัญญานะ มันเป็นตัวเป็นตน

การทำอะไรหวังอะไรตอบแทน มันไม่ใช่บริสุทธิ์คุณนะ มันไม่ใช่ความสงบแท้
 มันไม่ใช่ปัญญาแท้ ไม่ใช่สติ ไม่ใช่สัมปชัญญะ มันแฝงด้วยตัวตนนะ

เราต้องรู้ต้องเข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจการประพฤติกการปฏิบัติของเรา
 มันจะเป็นความต่างความพร้อย ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ การดำเนินชีวิตของเรา
 มันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.นะ เห็นมั๊ย ตึก สตง. พังทลาย ชีวิตของเรา ถ้าเราไม่รู้
 อริยสัจสี่ ไม่รู้ไม่เข้าใจ ชีวิตนั้นย่อมพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

ตึก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตึก ๓๐ กว่าชั้น ตึก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ
 เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลาย
 ตึกสตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่
 ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลง
 ชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดี ๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ตั้งหลาย
 สิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริมณฑล เค้าไม่พังทลายเหมือนตึกสตง. เพราะพอที่จะรับ
 น้ำหนักได้ ไม่ใช่ไม่โกงกินคอร์รัปชันนะ แต่เค้าโกงกินคอร์รัปชันน้อยพอที่จะรับ

แผ่นดินไหวจากมณฑลพะเยาประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลพะเยา ประเทศพม่าห่างไกลกันตั่งนับพันกิโล

นี้ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร วัดอโศการาม สมุทรปราการ ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง ท่านรู้จักว่าความปรุงแต่งนี้ มันคือวัฏฏสงสารนะ ท่านรู้จักความปรุงแต่ง เพราะความปรุงแต่งมันเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตนี้ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. เพราะมันไม่ถูกต้อง มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

ตึก สตง.ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวมของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวมของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจ ในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตน ไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะ พัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปด ถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพฤติกการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมนุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นีนะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติมันก็มีความสุขอยู่แล้ว ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพฤติการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะ เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง ให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจรีตนะ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าทุจรีตนั้นคือตัวตนนะ ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจรีต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักรธรรมนุญ ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจรีตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจรีต ถึงจะเป็นนักบริหาร ตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยการรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งตั้งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละ มารับผิดชอบโฟกัสในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลาย มาทุจรีตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สุทผูกเนคไท

ห้อยเหรียญตรา เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่เป็นผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลงต่างหาก ทรงความโง่ความหลงมลายต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิ์คุณ เข้าถึงธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมบุญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นอบายมุขอบายภูมินะ มันตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิฆเนศวรนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ในระนาบของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภพภูมินี้แหละ ภพภูมิที่เวียนว่ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพฤติปฏิบัติ เราจะได้ย่ำต่อกับความหลงที่มีศัพท์ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้นมันจะวกลงอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับสิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันวกลงในความหลงอย่างนั้น จิตใจวกลงอย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระนาบแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสีโน เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง หัวใจบ่อนความหลง

ให้เราตั้งใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวัฏสงสาร ด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลาย ได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคล ตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะ ถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลง นำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั่นนะประเทศเล็ก ๆ เท้าอำเภอนึง ของเมืองไทยก็ไม่ได้ เค้าพัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งของเอเชีย เพราะเค้าตั้งบ่อนคาสิโน มาเก๊าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าก็รวยเพราะเค้าพัฒนา ตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญญาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญญาแล้วต้องรอบคอบ อย่าลืมนะชีวิตรของเรามันเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับหางงูเดียวงูมันจะมากัดเรา

งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้ว เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้ว ถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ ตั้งเอาความรู้สึกที่เอาตัวเป็นที่ ตั้งมันเป็นหลักการ เป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์ แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้เอาอุดมธรรมให้เอาธรรมเอาธรรมบุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียง เพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรัสรู้ก็เป็น วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการ รู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณ มีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยอวิชชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์ ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ตึ้นนะ รวยความโง่หลงมกมายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์ มันไม่ตึ้นนะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เราเข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เค้เล็กนิตเดียวเค้ตั้งบ่อนคาสีโนเค้รวัยกัน ประเทศมาเก๊าก็เหมือนกัน
เค้รวัยกัน

ประเทศสิงคโปร์เค้มีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เค้คิดว่าประเทศ
สิงคโปร์มันเล็กนิตเดียว จะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวัยได้ เพราะคนในนี้โลกนี้
มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโน เราสามารถรวัยได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์
เค้ถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน จะเรียกบ่อนคาสีโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้
มันคืออันเดียวกัน

ให้เราเข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่า
เราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสีโน
นำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเค้มายกเลิกบ่อนคาสีโน
มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เราเข้าใจ ถ้าเราเข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา
ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะเป็นอย่างอบายมุขอบายภูมิ ถ้าเราไม่รู้
ไม่เข้าใจ มันก็จะพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้ละ เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ จะได้พากัน
เจริญสติปัฏฐานทั้ง ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม จริตทั่ว ๆ ไปอานาปานสตินี้ใช้ได้ เป็น
หลักการ เป็นอุดมการณ์อุดมธรรม

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นผู้ประเสริฐเป็นผู้มีลมปราณ
ได้รับทรัพยากรที่ประเสริฐได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ให้เอาชีวิตที่ประเสริฐนี้มาใช้ปิติ
มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อหยุดวิภูฏสงสารให้กับตัวเอง ด้วยความรู้
ความเข้าใจ จุดมุ่งหมายของเรานะคือพระนิพพานที่เป็นบริสุทธิคุณ ให้รู้เข้าใจ
ชีวิตของเราเป็นสิ่งที่ประเสริฐ

ให้ระลึกถึงโอวาทของหลวงปู่มั่น ฐริทัตโต ท่านตรัสไว้เป็นหลักการอุดมการณ์
อุดมธรรม เพื่อให้สติให้ปัญญา

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอนนะ

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืนนะ

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่ดีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรม
ความดีเป็นปัญญาบริสุทธิคุณเท่านั้น

การระงับสังขารทั้งหลายด้วยความรู้ความเข้าใจเป็นความรู้คู่กับการประพฤติ
การปฏิบัติ นั่นแหละคืออริยมรรค เป็นหนทางที่ ประเสริฐมีพระนิพพาน
ตั้งแต่ในปัจจุบัน ไม่ต้องรอพระนิพพานเมื่อตายแล้ว ปัจจุบันไม่มีพระนิพพาน
อนาคตจะมีพระนิพพานได้อย่างไร ให้เรารู้เข้าใจเรื่องพระธรรมพระวินัย
พระธรรมพระวินัยที่เป็นสัมมาทิฐิ เพื่อหยุดวิภูฏสงสารนั่นแหละคือพระนิพพาน

ให้พวกเราเข้าใจในเรื่องพระนิพพาน ให้เข้าใจนะ

บุญกุศลที่พุทธบริษัททั้งหลายได้บำเพ็ญในวันที่ผ่านมาและวันนี้ขอมอบถวาย
หลวงปู่ริว รุจิลาโณ เพื่อไปสู่สุคติสรวงสวรรค์คือมรรคผลนิพพาน

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายผู้ที่ประเสริฐ ผู้ที่มีลมปราณ ได้รับโอกาสพิเศษด้วย
อายุขัยใน ๑ ศตวรรษ หนึ่งร้อยปี ถ้าเราทำดี ๆ พัฒนาตั้งใจทั้งวัตถุไปพร้อม ๆ กัน
มากกว่าร้อยปี ด้วยเอาบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาทตั้งใจเข้าถึงพระนิพพาน
ตั้งแต่ยังไม่ตาย ไม่ได้รอพระนิพพานในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญ เข้าถึงพระ
นิพพานตั้งแต่ปัจจุบันนี้แหละ เป็นสิ่งที่แน่นอนกว่า
